

ROXY.

Fortælling fra Indiana af
EDWARD EGGLESTON

Oversat af E. G.

(Fortsat.)

„Er Deres Navn White?“ spurgte Mc. Gowan gysende.

„Jo, alle Mennesker ved det om mig. Jeg er ligesom Cain. Det er mit Lys derhenne i Vinduet. Jeg kan ikke sove i Mørke. Sommertider kan jeg slet ikke sove. Jeg kan se Robert Anderson, som jeg saa ham ligge der for tredive Aar siden. Hvis du gerne vil være i Helvede saa længe du lever, saa skyd blot en Mand i Aften.“

Jim veg tilbage, men næste Øjeblik bandede han i Skægget og hævdede Bøssen for at skyde. Mark, som hørte Stemmerne, kom tvers over Gaden hen imod de to Mænd. Den gamle Mand stødte til Bøssen og blev ved at advare Jim.

„Hvad er dette?“, spurgte Mark.

„Det er mig“, sagde Jim. „Jeg er kommet for at gøre op med dig i den Sag med Nancy Kirtley. Jeg vil brænde din forbandede Hjerne ud.“

Den gamle Mand stillede sig i Vejen for Mc. Gowan og bønfaaldt Mark om at løbe sin Vej. Men Bonamy havde altid været en Mand med et næsten forvovent fysisk Mod. Flygte hverken kunde eller vilde han. Træt og forpint af den indre Kamp mellem det gode og det onde i sin Sjæl havde han en fortvivlet Følelse af, at det vilde være en Velgerning imod ham, hvis nogen vilde berøve ham Livet.

„Tag Dem i Vare, Hr. White“, sagde Mark. „Gaa af Vejen og lad ham skyde. Jeg ønsker til Gud, at han vilde. Skyd, Jim, skyd! Jeg fortjener det. Jeg vilde gerne dø her og have Ende paa den heie forbandede Sag og den hele forbandede Verden.“

„De vil da ikke skyde en Mand, der ingen Modstand gør?“ sagde den gamle Mand. „Saa er De en Kryster og en Morder. De vil blive værre end jeg og faa mere Helvede, end jeg har faaet.“

„Jeg — jeg“, sagde Jim og lod sin Bøsse synke. „Jeg kan ikke rigtig skyde en Fyr ned med koldt Blod, naar han kommer saadan. Han er i min Magt“. Han standsede. „Men se nu her, Mark Bonamy, din nedrige Slyngel. Du burde dø som en Hund, og du kan lige prøve paa at rende væk med Nancy, saa skal jeg dræbe jer begge to, saa sandt hjælpe mig Gud“. Og Jim vedblev at affyre alle de Eder, som Rocky Fork-Dialekten ejede.

„Jeg har aldrig haft til Hensigt at rende væk med hende“, sagde Mark.

„Du lyver“, raabte Jim. „Hun siger, du har sagt det til Lathers. Jeg skal nok skyde dig ned. Du er ellers ikke værd at spille et Skud Krudt paa.“

„Jeg lyver ikke“, sagde Mark. „Men jeg er ikke Krudtet værd i Din Bøsse.“

Mc. Gowan gik langsomt tilbage, idet han af og til tog til sin Bøsse. Endelig steg han til Hest og red langsomt bort.

„Sig ikke noget om Sagen, Hr. White!“ sagde Mark, da hans Fjende var forsvunden.

„Jeg er meget bedrøvet over, at han ikke skød.“

Den gamle Mand gik uden at svare, idet han blot sagde til sig selv: „Jeg kommer slet ikke til at sove i Nat.“

Det siges almindelig, at det kun er en god Mand, som har Fred i sit Sind. Men egentlig er der to Slags Mennesker, der har en rolig Samvittighed. Det er dem, der er fuldkommen gode eller fuldkommen onde. Og da det første aldrig tilfulde opnaaes, er det kun den helt slette Mand, der ingen Ulejlighed har med Moralens. Hvis Fred for sin Samvittighed var Livets Maal, saa var det bedst at have en død Samvittighed, som ikke havde noget, den skulde have sagt. Ulykken med Bonamy, som gik fortvivlet hjem, var, at han ikke var slet nok. Mangen en Mand, som saa godt ud i andres Øjne, vilde have taget det ganske let med Marks skyldige Samvittighed. Bonamys Samvittighed var ikke fremtrædende nok og heller ikke stadig nok til at være en paalidelig Vejleder. Som alle hans Indskydelser var den underkastet hans Natur. Den virkede nok kraftigt, men ikke vedvarende. Men netop fordi den kun meldte sig af og til, pinte den desto haardere, naar den blev vakt ved en ydre Omstændighed som Roxys lidende Ansigt eller Mc. Gowan's Bøsse.

Mark kunde staa for Mundingen af en Bøsses-pibe, men ikke for offentlig Skændsel. Rædslen for Vanære og for Roxys Dom lod ham ingen Ro og lod hans Synd synes sortere end nogen Sinde. Af og til kom Fristelsen til ham at søge Befrielse ved at vælge Vejen helt ud i det onde. Hvorfor ikke løbe sin Vej enten med eller uden Nancy og lade Luzerne og dens lille Verden forsvinde af sit Liv? Den daarende Mening, at han kunde begynde Livet forfra og bære sig bedre ad, greb ham. Men her holdt hans modsigende Natur ham atter tilbage. Han var hverken god eller ond nok til at vælge denne Udvej.

FEMTENDE KAPITEL.

Et Oprud.

Tingene gik deres uundgaaelige Gang. Alle Marks og Lathers Forsigtighedsforanstaltninger var lige forgæves.

Mc. Gowan talte ikke ret meget til Nancy om sin Bøsse, da han traf hende næste Morgen. Men han sagde, at Bonamy havde nægtet alle Hensigter om at rejse til Texas med hende. Hvad kunde Nancy gøre uden at fare op i Raseri og paastaa, at Jim skulde passe sin egne Sager og skrubb af. Han svarede med et Grin, at intet fornuftigt Menneske vilde tro paa en gammel Ræv som Lathers, som gerne vilde have Bonamy Valgt. Hvorpaa Nancy atter fortalte ham, at han var en Nar og skulde skrubb af. Men Mistanken om, at major Lathers maaske alligevel holdt hende for Nar, gjorde Nancy rasende af Vrede. Sladdersøstrene ved Rocky Fork, som længe havde hadet Nancy for hendes Skønhed og for hendes Hovmod, begyndte at hvidske om hende. Hun følte den Foragt, hun vilde komme til at udstaa, hvis hendes Vanære blev bekendt. Hun vilde blive et Udsbud.

Altsaa rejste hun straks til Byen. Hun vilde se Lathers og Bonamy sammen og have Sagerne i Orden. Intet var saa forfærdeligt for hende, som Mistanken om, at hun var bleven bedraget.

Da Jim Mc. Gowan hørte, at hun var rejst til Luzerne, blev al hans Jalusi og alle hans hævngrænsede Planer atter vakt til Live. Han tog sin Bøsse ned af Knagen endnu en Gang og fulgte efter Nancy for at udfinde, hvad dette sidste Træk skulde betyde, og for at være parat til at betale Regningen, hvad Øjeblik det skulde være.

Ved Marks Samtale med Lathers Aftenen før havde Lathers formaaret den hely modstræbende Mark til at skrive ham en Fuldmagt til Brug ved Kirtleysagen. Dette skulde fremvises for dem af Familien, der kunde læse Skrift, samt et Middelt til at holde Nancy rolig.

Morgenen efter sit Møde med Mc. Gowan gik Mark tidlig op for at tale med Majoren, idet han i Fortvivlelse fortalte ham, at Sagen var saa godt som ude. Men Landfogden paastod, at Sagerne stod helt godt, og at Mark som et ligefrem Selvforsvar maatte fortsætte Striden, som om intet var i Vejen. Bonamy havde lovet at komme til Versailles til en politisk Raadslagning og maatte af Sted. Lathers skulde saa se efter Sagerne, mens han var borte.

Roxys tavse, bønfaaldende Blik paa Mark, da han tog af Sted, forsyrrede ham mere end nogen Sinde. Det var sjælden, at hun talte til ham nu. Hun var bleven bleg og mager, mens hun gik og ventede paa, at han skulde sige noget — hun vidste ikke hvad. Hun næsten frygtede for at høre den Hemmelighed, som tyngede paa ham. Nu saa han kun flygtigt paa hende og vendte sig om, idet han sagde: „Jeg ved ikke, naar jeg kommer hjem.“

Det var et tarveligt Forvel, intet Afskedsord. Han saa ikke en Gang paa hende, da han løb forbi hende paa Svaalegangen for at give gamle Bobo Besked om Hesten. Hvor kunde Roxy vide, at det var for ikke at foraarsage et Udbrud af den Vulkan af modstridende Følelser, der fortærede hans Sjæl, at han ikke turde se paa hende eller tale til hende. Hvorledes kunde hun forstaa, at det ikke var fuldkommen Ligegyldighed. Hendes Hjerte blev som en Sten.

Da Mark var borte, stod Bobo og stirrede tankefuldt op i hendes Ansigt. Han gik hen til hende og klappede hende paa Kinden og sagde: „Kære Roxy — kære Roxy er syg.“

I næste Øjeblik sluttede Roxy den barnlige Yngling i sine Arme.

„Du holder af mig, stakkels Dreng, gør Du ikke?“

Hun smilte til ham og slap ham, og Bobo skyndte sig at give Kyllingerne al den Hvede, de vilde æde. Men Roxy satte sig ned med Hænderne i Skødet og saa bestandig ud af Vinduet paa de store, sorte Flokke af vilde Duer, som i Millionvis fløj over Floden i Svarme, som strakte sig milevidt op ad Dalen. Hvert Aar havde hun set dem komme og atter set dem drage bort, disse talløse Fugle, der formørker Himlen med deres sorte Vinger. Nu saa hun dem komme frem, som om det var ved Troldom, i Horisonten over Højene i Kentucky. Synet vakte hendes Minder om lille Roxys Planer og Drømme. Hun saa sin Barndom glide forbi sig, mens hun selv saa til, som om hun var en anden. Saa huskede hun, at det var den første Maj. Børnene skulde ud i Tardys Krat i denne Morgen. Hvilken fænefulde dejlige Blomster hun havde plukket der, mens hun var et Barn! Hun saa sig selv igen paa Hjemvejen fra Skoven, standsende paa en Høj, hvorfra man saa ud over Floden. Synet af de muntre Børnelege og Sangene til dem kom op i hendes Sind. Hun saa sig selv blive valgt til Tusindskøn af saa en Dreng og saa en anden. Og mens disse Billeder flød forbi hendes Sjæl, følte hun hverken Sorg eller Bedrøvelse. Hvorledes kan man føle, naar ens Hjerte er stendødt inden i en?

Mark Bonamy red ud gennem Byen og op over Lindley-Højen. Han saa Børnene samle sig i Klynger for at gaa ud i Tardys Krat. En taaget Erindring om hans egen glade Barndom gled forbi ham, som en Luftning, der blød og velgørende suser hen over et fortørret Hjerte, men straks derved bliver hed og tør og gennemtrængende. Hvad er Majdag for ham, ud af hvis Liv al Barndoms Uskyldighed og Friskhed er flygtet. Iriskerne sang deres allersødeste Kærlighedssange paa Toppen af Stakitsøngerne ved Vejen, mens de pralede i deres lykkelige Sang af de blaa Æg i det lille, runde Hul, hvori de havde deres Rede. Droslerne sang omkap med deres Fætters Solsorterne. Rødkælkens dejlige

Stemme hørtes alle Vegne. De vilde Duer fløj over Marks Hoved og berørte ham næsten med deres svirrende Vinger. Men hele Dagens Glæde var som et Spot for Bonamy. Han var døv og blind. Hans Hustrus stille, blege, bønfaaldende Ansigt forfulgte ham. Rædslen for Vanære blandede sig i hans Anger.

Mil efter Mil red han over Høje og gennem Dale, gennem Kløfter, klædt med Eg og Ahorn, kantet med Blomster og med Rødtjørn. Milevidt red han over flade Landstrækninger med Bøgeskove, forbi Flodarme, hvis brusende Vande læskede Sykamorenes Rødder. Han red op igennem den skotske Nybygd langs med Veje, over skygget af blomstrende Hækketræer med Grøftevolde i Guld og Grønt af Græs og Løvetand og med dejlige mørkegrønne Hvedemarken. Men han saa kun den Roxys Ansigt, hvis Hjerte han havde knust. Han hadede den grønne Jord og den blaa Himmel. Han hadede mest af alle sig selv.

Endelig standsede han fem Mil borte fra sit Hjem. Træt og forpint af sine Tanker steg han af og satte sig paa en Træstamme, mens hans Hest græssede ved Vejen. Hvorfor skulde han ride videre. Hvad brød han sig om at raadslaa med alle Smaapolitikerne i Versailles? Hvad gjorde det, om han blev valgt til Kongressen eller ikke. Elendigheden i ham havde dræbt Ærgerrigheden. Hvorledes kan Haab og Fortvivlelse bo sammen i Sjælen.

Trodsigheden i hans Karakter havde altid drevet ham til at trose legemlig Fare og aldrig til at flygte fra den. En pludselig Indskydelse, som af et driftigt fysisk Mod, greb ham. At ride tilbage til Luzerne, at tilstaa Roxy alt, at opgive alle Tanker om Kongressen, at ordne Sagen med Nancy saa godt det lod sig gøre, og saa tage Følgerne. Denne modige og fortvivlede Tanke var ligesom naar en Mand griber til Selvmord, for at undgaa Dødsangsten.

Han slap Hestens Bidsel og gik nogle Gange frem og tilbage paa Vejen. Men han kunde ikke tænke. Han vendte sig om, greb Tømmen, svang sig i Sadlen og red hurtigt tilbage ad den Vej, han var kommen.

Endelig drejede den lange Bane. Og bestandig, mens han sporede sin Hest op over Høje og Dale og igennem klippefulde Kløfter, saa pinte Samvittigheden ham, fordi han vendte om saa sent.

Bad han, mens han red tilbage for at begynde paa noget bedre? Nej! han bandede. Han bandede sig selv. Han forbandede den Synd, der havde ødelagt hans Liv. Han bandede Nancy. Han bandede Verden. Han kunde have bandet den almægtige Gud. Og dog var han med alle sine Forbandelser en bedre Mand, end han nogen Sinde havde været. Har vi ikke læst, at Djævelen naar han forlader et Menneske, slider ham saare? Og Forbandelsen er tidt Sjælens Skrig under Samvittighedens Svøbeslag.

Midt paa Eftermiddagen var der endnu 5 Fjerdingsvej for Bonamy at ride. Kunde han naa hjem tidlig nok til at være den første til at fortælle Roxy Historien. Tanken om, at hun kunde høre den af nogen anden, og at hans Bekendelse skulde være forgreben, gjorde ham næsten vanvittig. Han bandede og drev sin trætte Hest frem ad Vejen op ad Bakken og ned igen, indtil han endelig red ind i Byen, mens Hesten skummede af Sved. Det forekom ham, at Folk saa saa underlig paa ham. Saa huskede han paa, at hans Fantasi var ophidset. Men hvorfor stod Folk i Dørene, og hvorfor løb de til Vinduerne? Hvorfor syntes de at genkende ham med Overraskelse? Maaske kun fordi Hesten drev af Sved.

Da han red forbi Lathers Kontor, raabte denne efter ham „Mark, Mark!“

Men Mark bandede kun og vinkede utaalmodig til ham, idet han red lige forbi og imod de blomstrende Æbletræer og de italienske Popler ved sit eget Hjem.

Og Lathers, hvis Uheld var blevet iagttaget af Folkestemlen ved Gadehjørnet, gik tilbage til sit Kontor og lukkede Døren, idet han mumlede, at Djævelen og al den Slags løb løse om i Dag. „Hvis han gerne vil skydes, saa rider han den lige Vej“, tilføjede han.

SEKSTENDE KAPITEL.

Mørke.

Jim Mc. Gowan havde fulgt efter Nancy hele Vejen til Byen. Han holdt sig saa langt tilbage, at han ikke kunde se ham, men han kunde se hende hver Gang, han kom op paa en Bakke. Han saa hende gaa ind i sin Broder Hez's Hus. Saa gik han hen paa Hjørnet hos Barthusholde- ren og fik sig en Snaps, og efter endnu adskillige Snaps dinglede han ud for at opsøge sig en passende Plads, hvor han kunde holde Udkig. Han havde det Held at møde Mutter Tantrum, som var ude paa Kig efter Nyheder lige saa ivrig, som en Høne efter en Orm paa Morgenstunden. „Hr. Mc. Gowan, Hr. Mc. Gowan“, raabte den gamle Dame. „Hvad Nyt?“ „Hvordan staa Sagerne paa Rocky Fork?“ „Er De ikke gift endnu?“

„Nej“, sagde Jim.

„Det var mærkeligt. De kørte noget Brænde for mig for to Aar siden, og vi talte om Mark Bonamy. Han rejste alligevel ikke til Texas. Han stiller sig til Kongressen. Men de siger, at han ikke er lykkelig med sin Kone. Jeg ved ikke,

hvad der er i Vejen. Jeg tænker, hun er stiv. Den Slags farlig dydige Mennesker er sædvanlig ikke til at komme nær hjemme.“

„Jeg vilde ogsaa være stiv, hvis jeg var Bonamys Kone“, sagde Jim. „Jeg skulde nok kvæle ham, det Best.“

„Men bevares“, udbød Mutter Tartrum. „Sig da ikke saadan. Tror De, at han er slem imod hende?“

„Jeg vilde ønske, jeg kunde faa et godt Ram paa ham en Gang med min Bøsse“, sagde Jim.

„Aa min —“, og Mutter Tartrum gav sig i Arbejde lige saa ivrigt som en Guldgraver, der har truffet en Aare, eller en Avisreferent, som lugter Bid. Her var en Mine, der var værd at arbejde i, for Brændevinen havde gjort Jim snak- som, og han fortalte Mutter Tartrum alt det, han vidste. Da hun var sikker paa, at hun havde faaet det hele at vide, faldt hun af, ligesom en mat Igle.

Hun var nu ivrig efter at fortælle, hvad hun havde hørt. Det skulde jo være, hvor det kunde vække mest Opsigt, saa at hun ogsaa kunde have Opsigten at snakke om. Altsaa gik hun lige til Roxys Tante, Fru Hanks, idet hun kun strøede nogle Smuler af Nyheden to Steder paa sin Vej, som jeg har set rejsende mere sig med at strø Gnister i tørt Prærie-græs og gaa videre, visse paa, at Ildebranden nok skulde brede sig, naar de var vel ude af Syne.

Mens Mutter Tartrum vandrede hen til det interessante Arbejde at ydmyge Fru Hanks, saa gik Nancy Kirtley, som ikke vidste af, at Mc. Gowan iagttog hende, lige hen til Major Lathers.

„De har holdt mig for Nar“, begyndte hun. Lathers Svar var meget ligefremme og overbevisende, men han kunde ikke borttage den forfærdelige Mistanke fra Nancys Sind, at hun var bleven narret. Hun havde hørt, at Mark „thetotal“, som hun sagde, nægtede, at han havde gjort noget Løfte om at rejse med hende til Texas som den Gang var alle Flygtningens forjættede Land. Hun rystede sin knyttede Næve for Lathers Næse. „Du skal bare prøve paa at holde mig for Nar en Gang til. Du skal nok komme til at fortryde det“, raabte hun. Som en sidste Tilflugt, oplæste Lathers den Erklæring for hende, som Mark havde skrevet Aftenen i Forvejen.

„La'e mig se det der!“ sagde Nancy.

„De kan jo ikke læse det“, sagde Lathers og trak sig tilbage.

„Jeg kan sige om det er hans. Hvis Du ikke gi'r mig det nu, saa er Historien over hele Byen inden en Time“, raabte Nancy.

Lathers holdt det, saa at hun kunde se det. „Du er bange for at gi'e mig Lov til at ta'e et, er du“, sagde Nancy.

„Bryd dig ikke om det. Jeg er kommen til Byen for at „gi'e dem igen“. „Tag det saa og se det“, sagde Lathers.

Nancy snappede det og stak det i Lommen. Lathers lokkede og truede. Alt forgæves.

„Jeg skal nok lære Folk at holde Nancy Kirtley for Nar, se om jeg ikke skal?“ og med et pludseligt Spring aabnede hun Døren og var ude. „Nu gaar jeg hen og vil have dette læst, og hvis det saa ikke er Mark Bonamys Skrift, og det er Jer, som gør Nar af mig, saa skal jeg nok betale igen paa den anden Maade!“

„Hvor er Bonamy?“

„Han er rejst i Morges, og hvis du ikke gi'r mig Papiret, saa vil jeg have dig sat i Brummen og saadan noget.“

Lathers talte i sin Dør, og Nancy, som var bange for, at Landsfogden skulde gøre Alvor af sin Trudsel, styrtede af Sted, først til en og saa til en anden Side, som om forskellige Indskydelser stadig afbrød hendes Beslutninger. En Mistanke, der en Gang er opstaaet i et Sind som hendes, er vanskelig at udslette. Bonamy var maaske parat til at rejse væk uden hende. Derfor vilde han ikke tale med hende. Hun troede ikke, at han var borte. Det var kun en List. Han vilde tage sin Kone med og løbe væk fra al Nancys Forfølgelse. Saa maatte hun hellere gaa op til Roxy og gøre det af med hende. Hun skulde nok udfinde, hvordan det hang sammen, naar hun talte med Roxy. Og saa skulde hun nok „komme paa lige“ med dem allesammen. For hendes mistænkelige Sind regnede nu ogsaa Lathers med til dem, der havde sammensvoret sig for at gøre hende Uret.

Hun vidste ikke, om hun skulde følge denne Indskydelse at gaa op til Roxy eller ikke. Men hun blev grebet af en pludselig Skræk, ligesom den gamle Bonamy havde indgydt hende. Hun havde en ubestemt Mening om, at Landsfogden var efter hende. Han kunde maaske sætte hende fast, og saa kunde Mark rejse, før hun kom ud igen. Hun maatte slaa til, mens hun kunde.

Idet hun saaledes dreves af Frygt og Hævn- tørst og var et Bytte for sine modvirkende Lidens- skaber, der hverken kunde beherskes af hendes Forstand eller hendes Villie, skyndte hun sig op mod Bonamys Hjem, idet hun knugede Papiret i Haanden, mens Lathers ikke vidste, hvad han skulde gribe til.

Nancy kom op til Indkørselen og standsede et Øjeblik i Ærefrygt. Ligesom andre Mennesker med raa Tankemaade havde hun stor Agtelse for Stads, og de lange Rækker elegante Popler inden- for Laagen forbavsende hendes uvante Syn. At overfalde og angribe Fruen i et saadant hjem vidste hun næppe, om hun turde.

Mens hun nølede, gik Twonnet forbi hende og ind ad Laagen.

(Fortsættes.)